

Arrest

nr. 124 244 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw vrouw, Z. S. (...) (O.V. xxxxxx), en uw kinderen in Moskou, waar u al sinds 1997 verbleef en waar u ook officieel was geregistreerd. U werkte er als medevennoot in een boekhoudkantoor.

In januari 2013 kreeg u een aanbieding om een opdracht uit te voeren in Tsjetsjenië. U moest de boekhouding doorlichten van een staatsbedrijf van de Tsjetsjeense Republiek 'Dom Pechaty' (= 'Uitgeverij'). Tijdens de duur van de opdracht, van eind januari tot half april 2013, verbleef u in de woning van uw broer K. (...) in Grozny. Toen u aan uw opdracht begon, bleek dat u niet enkel het staatsbedrijf moest doorlichten, maar ook drie kleinere private bedrijven die eigendom waren van

de bestuurders van 'Dom Pechaty'. U stelde veel onregelmatigheden vast in de boekhoudingen. U maakte telkens een analyse van de tekortkomingen en u stelde aanbevelingen op. Medio april 2013 was u klaar met uw werkzaamheden. De baas van het staatsbedrijf was tevreden met uw werk; alles leek in orde. Korte tijd later werd u opgebeld door een zeker 'B. (...)'. Hij zei dat u nog andere opdrachten zou moeten uitvoeren, onder meer voor de administratie van president Kadyrov. U weigerde omdat u terug naar uw vrouw en kinderen in Moskou wilde gaan. B. (...) zei dat u niet zomaar kon weigeren. De volgende dag vertrok u uit Tsjetsjenië.

In Moskou kreeg u voortdurend telefoons van onbekenden. U wilde uw telefoon niet opnemen. Op 29 april 2013 kreeg u toch B. (...) aan de lijn. Hij stelde voor om dezelfde dag af te spreken in Moskou. U ging hierop in. B. (...) eiste opnieuw dat u in Tsjetsjenië zou gaan werken. Toen u dit weigerde, uitte hij bedreigingen aan het adres van uw vrouw en kinderen. Diezelfde dag besloot u om onder te duiken. U ging bij een vriend in Moskou wonen. Vanaf dat moment kregen uw vrouw en kinderen problemen. In de maand mei werd jullie wagen herhaaldelijk beschadigd. Uw vrouw en uw zoon werden aangesproken door onbekende mannen die vroegen waar u was. Op 2 juni 2013 werd de auto van uw vrouw opzettelijk aangereden door onbekenden. Op 9 of 10 juni 2013 werd er in jullie appartement een huiszoeking uitgevoerd door onbekende mannen in burgerkledij. Ze 'vonden' zogezegd kogels in uw huis en zeiden dat ze een strafzaak tegen u zouden opstarten. Uw vrouw moest een uitreisverbod op uw naam ondertekenen. U besloot dat uw vrouw moest vluchten.

Op 20 augustus 2013 reisden uw vrouw en kinderen met het vliegtuig van Moskou naar Brussel. Uw vrouw was in het bezit van een Schengenvizum uitgegeven door de Belgische ambassade in Moskou. Uw vrouw kwam aan in België op 20 augustus 2013 en vroeg asiel op 18 september 2013.

Na het vertrek van uw vrouw bleef u ondergedoken bij vrienden in Moskou. Op 13 oktober 2013 keerde u terug naar Tsjetsjenië. Uw broer had u verteld dat hij uw problemen probeerde op te lossen en dat uw aanwezigheid hiervoor vereist was. Op 15 oktober 2013 ontvingen u en uw broer een convocatie van de ROVD (lokale politie) van Grozny waarbij jullie werd opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Toen jullie zich aanboden, werden jullie beschuldigd van het onderhouden van banden met de rebellenbeweging. U moest ook een uitreisverbod ondertekenen. Na enkele uren konden jullie terug beschikken. In de volgende dagen kwam de politie tweemaal naar de woning van uw broer met de bedoeling om u mee te nemen. Gezien ze hier geen officieel bevel voor hadden, weigerde u om mee te gaan. Op 23 oktober 2013 reisde u vanuit Grozny terug naar Moskou, waar u terug bij vrienden introk. Op 23 november 2013 wilde u in Moskou spullen ophalen in uw appartement. U zag onbekende personen in de buurt van uw appartement. Ze achtervolgden u, maar u kon ontkomen.

Op 25 november 2013 reisde u met de trein van Moskou naar Brest in Wit-Rusland. Uw eerste pogingen om met de trein de grens met Polen over te steken mislukten: u werd telkens teruggestuurd door Poolse grenswachters. Op 28 november 2013 kon u toch de grens oversteken en een asielaanvraag indienen in Polen. Op 3 december 2013 reisde u verder naar België. U vroeg asiel op 4 december 2013.

In België ontving u een convocatie op uw naam waarbij u op 14 januari 2014 werd opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Uw broer, die deze convocatie doorstuurde vanuit Tsjetsjenië, zou momenteel ook problemen kennen.

B. Motivering

U verklaart dat u geïsoleerd zou worden door de Tsjetsjeense autoriteiten omdat u zou hebben geweigerd om nog langer als boekhouder te werken voor Tsjetsjeense overheidsinstanties. U zou daarom valselijk worden beschuldigd van banden te hebben met de rebellenbeweging in Tsjetsjenië.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan er om verschillende redenen ernstig worden getwijfeld aan uw verhaal dat u van februari tot april 2013 als extern boekhouder zou hebben gewerkt voor een Tsjetsjeens overheidsbedrijf. Zo kon er een inconsistentie worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de verschillende asielinstanties over hoe u voor dit bedrijf zou zijn beginnen werken. Toen u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom dit bedrijf precies bij u terecht zou zijn gekomen, waarom zij precies u wilden hebben als boekhouder, zei u dat u dit 'niet goed wist' en dat u 'enkel kon raden'. U vermoedde dat u werd voorgedragen door een Tsjetsjeense hoteluitbater uit Moskou met wie u vroeger zou hebben samengewerkt en die banden zou hebben met het regime van de Tsjetsjeense president Kadyrov. Toen u werd gevraagd of u al één of andere connectie had met dit Tsjetsjeense overheidsbedrijf vóór u er in februari 2013 ging werken, antwoordde u ontkennend. Toen u werd gevraagd of u zich voor deze opdracht bij bepaalde personen had proberen informeren over de reputatie van dit bedrijf, antwoordde u: "Nee. Met wie?" (CGVS, p. 11-13). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen expliciet dat u wél wist waarom dit bedrijf u had gevraagd om voor hen te werken. U zei toen: "Mijn broer heeft ooit in het bedrijf gewerkt en zei dat ik een goede boekhouder ben." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze twee versies

zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze inconsistentie in uw verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel zou hebben gezegd dat het "mogelijk was" of dat het "niet uitgesloten was" dat ze via uw broer hadden vernomen dat u een goede boekhouder was. Dit zou dus louter uw vermoeden zijn geweest (CGVS, p. 22). Deze uitleg is niet afdoende. Indien uw broer werkelijk voor dit bedrijf zou hebben gewerkt en indien u effectief vermoedde dat hij u bij dit bedrijf zou hebben aanbevolen, dan is het niet geloofwaardig dat u dit vermoeden wel zou hebben geuit tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat u hier helemaal geen melding van zou hebben gemaakt tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Dit terwijl u tijdens het gehoor nochtans uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd gevraagd hoe dit bedrijf bij u terecht was gekomen, of u vóór u daar ging werken al enige band met dit bedrijf had en of u mogelijk over kanalen beschikte om zich te informeren over de reputatie van dit bedrijf. Aansluitend moet worden gewezen dat hoewel uw vrouw vertelde dat u op voorspraak van iemand bij dit bedrijf bent beginnen werken, zij geen enkel idee bleek te hebben hoe dit was gebeurd of door wie u dan wel zou zijn voorgedragen (CGVS vrouw I, p. 9-10).

Aansluitend moet worden opgemerkt dat u ook geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd van uw werk voor deze onderneming. Indien u werkelijk voor drie maanden naar Grozny zou zijn getrokken om daar op contractuele basis (u sprak van een contract tussen uw boekhoudfirma en het staatsbedrijf, met inbegrepen onkostenvergoedingen, etc.) te gaan werken, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hiervan bewijzen kunt voorleggen. Uw bewering dat u geen bewijzen van uw werk voor dit bedrijf kunt voorleggen omdat er weliswaar een contract werd opgemaakt, maar dat u zelf nooit een kopie van dit contract in handen zou hebben gekregen (CGVS, p. 12-13), klinkt geheel niet geloofwaardig. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u, zeker gezien uw werk als boekhouder en als bedrijfsleider van uw eigen boekhoudkantoor, effectief een kopie van dit contract zou hebben opgevraagd vooraleer u zich engageerde om in Grozny, op meer dan 1000 kilometer van Moskou, een opdracht van drie maanden te gaan uitvoeren waaraan allerhande onkosten en risico's waren verbonden. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u ook helemaal geen bewijs voorlegt om uw bewering te staven dat uw broer vroeger voor ditzelfde bedrijf zou hebben gewerkt, zoals een (kopie van) zijn arbeidscontract of gelijk welk ander document dat dit zouden kunnen aantonen. De vaststelling dat u manifest inconsistente verklaringen aflegt over hoe u voor dit Tsjetsjeens staatsbedrijf zou zijn gaan werken, en dat u geen enkel bewijs van dit beweerde werk voorlegt, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede meent het Commissariaat-generaal dat uw houding nadat u in april 2013 een eerste keer uit Tsjetsjenië zou zijn gevlucht en nadat u en uw vrouw in Moskou zouden zijn aangevallen en bedreigd niet in overeenstemming is met uw beweerde vrees voor vervolging. U vertelde immers dat u in oktober 2013 zou zijn teruggekeerd naar Grozny. Toen u werd gevraagd waarom u was teruggekeerd, vertelde u dat uw broer u contacteerde en zei dat hij pogingen had ondernomen om een oplossing te vinden voor uw problemen. Uw broer zou u hebben verteld dat uw aanwezigheid in Tsjetsjenië noodzakelijk was om het probleem te kunnen oplossen (CGVS, p. 19). U kon echter niet concreet aangeven waarom u per se persoonlijk terug moest keren naar Tsjetsjenië – met alle risico's van dien. U zei dat uw broer 'een paar mensen had gecontacteerd' om uw probleem op te lossen. Toen u werd gevraagd welke stappen uw broer concreet had ondernomen en welke mensen hij concreet had aangesproken, bleef u vaag. U zei dat u niet wist met wie uw broer had gesproken. U zei dat jullie wel 'verre familieleden' hadden die 'in de Sovjettijd voor de politie hadden gewerkt' en die als 'tussenpersonen' konden optreden. U vermoedde dat er een ontmoeting zou plaatsvinden tussen u, de tussenpersonen en de mensen van het staatsbedrijf. U wist echter niet zeker of die ontmoeting ook effectief zou doorgaan (CGVS, p. 19). Het is echter niet geloofwaardig te noemen dat u met zo weinig concrete informatie over de initiatieven die uw broer zou hebben ondernomen en over de mogelijke oplossing voor uw probleem zomaar naar Tsjetsjenië zou zijn teruggekeerd, waarmee u zich volledig aan de genade van uw vervolgers overgaf. Uw gebrek aan kennis ter zake is des te ongeloofwaardiger, gezien u vertelde dat u na aankomst in Grozny terug bij uw broer thuis ging wonen. Hoewel u vertelde dat uw broer ook nog inspanning deed om uw zaak op te lossen terwijl u in oktober 2013 bij hem verbleef, kon u opnieuw helemaal niets zeggen over concrete initiatieven die uw broer op dat moment nog zou hebben ondernomen om u te proberen helpen (CGVS, p. 21). Het is dan ook absoluut niet geloofwaardig dat u hierover niet met uw broer zou hebben gesproken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten derde bleek u ook ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over de problemen die uw broer na uw vertrek uit Tsjetsjenië zou hebben gekend. U vertelde dat u één keer samen met uw broer bij de politie opgeroepen zou zijn geweest in oktober 2013. Uw broer zou in de periode dat u in Tsjetsjenië verbleef nog tweemaal bij de politie zijn opgeroepen. Hoewel u stelt dat uw broer nu vermoedelijk 'serieuze problemen' heeft in Tsjetsjenië, bleek u niets concreets te kunnen vertellen over deze beweerde problemen. U wist niet of uw broer nog werd opgepakt door de politie na uw vertrek in

oktober 2013. U wist ook niet of uw broer eventueel convocaties heeft ontvangen om zich aan te melden bij de autoriteiten. U weet niet of uw broer misschien nog werd ondervraagd of dat hij eventueel fysiek werd mishandeld (CGVS, p. 6-7, 21). Dit is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u momenteel nog contact hebt met uw broer in Grozny. U zei dat jullie ongeveer één keer per week telefonisch contact zouden hebben. Daarenboven zou de convocatie die u voorlegde en waaruit zou moeten blijken dat u vervolgd wordt enkele dagen voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal door uw broer vanuit Tsjetsjenië naar België zijn opgestuurd (CGVS, p. 4). Uw bewering als zou u niets weten over de huidige problemen van uw broer omdat hij hierover niets zou durven vertellen over de telefoon gaat dan ook niet op. Als uw broer bewijsstukken in verband met uw problemen kan opsturen vanuit Tsjetsjenië, verkeert hij duidelijk ook in de mogelijkheid om u in te lichten over de eventuele problemen die hij zelf zou kennen. De vaststelling dat u enerzijds nauwelijks iets kon vertellen over de problemen die uw broer momenteel zou hebben omwille van u, terwijl u anderzijds naar eigen zeggen frequent contact hebt met uw broer, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Ten vierde kon worden vastgesteld dat uw vrouw nauwelijks iets kon vertellen over de problemen die u zou hebben gekend na haar vertrek uit de Russische Federatie in augustus 2013. Uw vrouw vertelde dat u in oktober naar Tsjetsjenië zou zijn teruggekeerd. Hoewel zij beweerde dat u drie keer zou zijn 'lastiggevalen', bleek zij niet te weten of dit betekende dat u drie keer werd geconvoceerd of dat u daarentegen drie keer persoonlijk werd opgehaald door de ordediensten. Zij wist niet of u eventueel nog werd gearresteerd of dat u eventueel nog opgesloten was geweest in de periode dat u terugkeerde naar Tsjetsjenië. Toen uw vrouw werd gevraagd of zij op de hoogte was dat u zich één keer effectief had moeten aanmelden bij de ROVD in Grozny, bleek dat zij niet op de hoogte was van dit specifieke incident. Uw vrouw wist ook niet of er eventueel concrete beschuldigingen tegen u waren geuit, terwijl u nochtans vertelde dat u officieel in beschuldiging zou zijn gesteld van het onderhouden van banden met de rebellenbeweging in Tsjetsjenië (CGVS vrouw II, p. 3-4). Dit is niet geloofwaardig. Er mag worden verwacht dat uw vrouw toch iets meer kan vertellen over uw problemen. Indien u en uw vrouw beiden jullie land van herkomst, jullie huis en jullie familie moesten verlaten omwille van uw problemen, dan kan redelijkerwijze worden verwacht dat uw vrouw beter op de hoogte is van de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt. Hoewel uw vrouw op het moment van deze beweerde feiten in België verbleef, hebben jullie ondertussen de gelegenheid gehad om hierover te praten.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw militair boekje, de reispassen van uw vrouw en kinderen, het rijbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen en het rijbewijs van uw vrouw attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De treintickets tonen aan dat u met de trein vanuit Rusland naar België reisde. De Poolse vluchtelingenkaart toont aan dat u, onderweg naar België, in Polen asiel vroeg. De convocatie die u voorlegde, vermeldt dat u op 14 januari 2014 in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD in Grozny. In dit verband moet worden opgemerkt dat documenten in de asielprocedure enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals in deze beslissing echter werd aangetoond, kan er om verschillende redenen geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u in Tsjetsjenië wordt vervolgd. Voorts beweerde u zelf dat u volgens deze convocatie werd opgeroepen in de hoedanigheid van 'beschuldigde' (CGVS, p. 5), terwijl de convocatie toch duidelijk vermeldt dat u als 'verdachte' werd opgeroepen. Hoewel u na confrontatie met deze inconsistente beweerde dat u geen jurist bent en dat u zich dus kunt vergissen over de precieze reden die werd gegeven voor uw oproeping naar het politiekantoor, meent het Commissariaat-generaal dat het weinig geloofwaardig is dat u zo slecht op de hoogte bent van de inhoud van deze convocatie, het enige bewijsstuk dat u voorlegt van uw beweerde problemen in Tsjetsjenië. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Wat betreft de foto die u voorlegde om aan te tonen dat de wagen van uw vrouw blikshade had nadat uw vrouw door jullie belagers werd aangereden in Moskou, moet worden opgemerkt dat uit deze foto onmogelijk kan worden afgeleid hoe deze blikshade aan de auto werd veroorzaakt. De documenten van de auto tonen louter aan dat deze auto op naam van uw vrouw staat. Het document in verband met de officiële registratie van uw boekhoudkantoor attesteert dat u effectief werkte als boekhouder, wat niet in twijfel wordt getrokken. Zoals hier al eerder werd vermeld, kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u in Tsjetsjenië een opdracht moest uitvoeren en dat u daarom problemen zou hebben gekregen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald

in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, Z. S. (...) (O.V. xxxxxxxx), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur", van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Inzake de vastgestelde inconsistentie tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij bij de verschillende asielinstanties over hoe zij voor het Tsjetsjeense overheidsbedrijf als externe boekhouder zou zijn beginnen werken, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij niet met zekerheid kan stellen door wie precies zij als boekhouder aangeraden werd bij het Tsjetsjeense overheidsbedrijf waarvoor zij drie maanden werkte, omdat niemand uit dit bedrijf haar uitdrukkelijk vermeldde wie aan de basis stond van de aanbeveling. Eerste verzoekende partij kon evenmin vragen wie dat precies was, daar zij op commercieel vlak het normaal diende te vinden dat men zich tot haar richtte, een bekende specialist, en diende te laten uitschijnen dat het geen verrassing was. Verzoekende partijen benadrukken dat eerste verzoekende partij een goed georganiseerde marketing op punt had gesteld en een uitgebreid netwerk had van klanten en kennissen, zowel bij Russen als Tsjetsjenen. Zij had ook publiciteit gemaakt en werkte ook via internet en per telefoon als consultant. Eerste verzoekende partij kon derhalve en kan nog steeds niet zeggen wie haar precies heeft aanbevolen bij het bedrijf, gezien zij reeds zoveel klanten had die haar allen konden hebben aanbevolen. Eerste verzoekende partij heeft dan ook achtereenvolgens nagedacht wie die persoon effectief had kunnen zijn, waarbij zij enerzijds dacht aan haar broer die in dat bedrijf destijds had gewerkt en anderzijds aan een business man waarmee zij vroeger heeft samengewerkt. Gelet op het belang van de zaak – een zaak van 23000 dollar – kon eerste verzoekende partij niet anders dan ervan uitgaan dat zij was aanbevolen door iemand die haar waardeerde. Zij is evenwel nooit zeker geweest over de persoon die haar heeft aanbevolen bij desbetreffend bedrijf. Verder geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij er geen voordeel bij had om zich verder te informeren over de reputatie van het bedrijf, daar de persoon die haar bij het bedrijf had aanbevolen haar evenmin objectieve informatie kon geven hierover. Tot slot merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij zich ervan bewust was dat medewerking met het overheidsbedrijf enige risico's inhield. Ze dacht echter dat het bedrag dat haar aangeboden werd ook de moeite waard was. Bovendien meende eerste verzoekende partij dat uiteindelijk toch heel veel mensen van de heropbouw van Tsjetsjenië genoten zonder dat die mensen systematisch in de problemen geraakten.

2.2.4.2. De uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij slechts verschillende mogelijke personen aanbracht die haar zouden hebben kunnen aanbevelen bij het bedrijf, maar hierover nooit zeker was, kan echter niet overtuigen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen twijfel blijkt hieromtrent: *“Begin 2013 ondertekende ik in naam van mijn bvba een contract van 4 maanden met het staatsbedrijf ‘D. P. (...)’, gevestigd in Grozny, om hun boekhouding te beheren. Mijn broer had ooit in het bedrijf gewerkt en ze ik een goede boekhouder ben”* (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 11, vragenlijst, onderdeel 3.5). Hierbij dient erop te worden gewezen dat het verslag van deze vragenlijst haar op de Dienst Vreemdelingenzaken, na afloop, nog werd voorgelezen in het Russisch, waarna zij de inhoud ervan voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 11). Voorts kan worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 januari 2014 weliswaar aangeeft dat zij niet precies weet door wie zij aan het bedrijf werd aanbevolen, maar als enige concrete mogelijkheid verwijst naar een Tsjetsjeense hoteluitbater uit Moskou en geen enkele melding maakt van het feit dat haar broer nog voor het bedrijf heeft gewerkt en ook hij haar mogelijks kon hebben aanbevolen (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 11-12). Ook wanneer haar nadien gevraagd wordt of zij reeds enige band had met dat bedrijf, vóór haar opdracht, en of zij al ooit gehoord had van het bedrijf, merkt zij op geen enkel moment op dat haar broer nog voor het bedrijf heeft gewerkt (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 12), hetgeen zeer merkwaardig is indien haar broer hier werkelijk zou hebben gewerkt. Ook wanneer aan eerste verzoekende partij gevraagd wordt of zij mogelijk over kanalen beschikte om zich te informeren over de reputatie van het bedrijf, doet zij geen enkele verwijzing naar haar broer (*“Maar hebt u niet met bepaalde personen gesproken om info te vragen over het bedrijf voor u naar daar ging? Neen. Met wie?”*) (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 13). Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij er geen voordeel bij had om zich verder te informeren over de reputatie van het bedrijf, daar de persoon die haar bij het bedrijf had aanbevolen haar evenmin objectieve informatie kon geven, meent de Raad dat het evenwel

totaal ongeloofwaardig is dat eerste verzoekende partij, die beweert dat haar broer nog bij het bedrijf zou hebben gewerkt, haar broer op geen enkel moment zou hebben gepolst naar diens ervaring met het bedrijf, vooraleer zich te engageren om in Grozny, op meer dan 1000 kilometer van Moskou, een opdracht van drie maanden te gaan uitvoeren waaraan allerhande onkosten en risico's waren verbonden. Dit geldt des te meer daar eerste verzoekende partij zelf stelt reeds in het verleden zaken te hebben gedaan met Tsjetsjenen en beseftte dat het moeilijke klanten zijn (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 10). De Raad concludeert dan ook dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over hoe zij voor het bewuste overheidsbedrijf zou zijn beginnen werken geenszins geloofwaardig zijn.

2.2.5.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd van haar werk voor het overheidsbedrijf, terwijl nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hiervan bewijzen kan voorleggen indien zij werkelijk voor drie maanden naar Grozny zou zijn getrokken om daar op contractuele basis te gaan werken, betogen verzoekende partijen dat het in de Russische Federatie niet gebruikelijk is om een werkcontract op te stellen en nog minder om een contract te eisen. Verzoekende partijen stellen dat dit heel recent en algemeen openbaar gemaakt werd ter gelegenheid van de werken die uitgevoerd werden in Sochi, waaromtrent zij in hun verzoekschrift een zeer uitgebreid Engelstalig citaat weergeven dat terug te vinden is op het internet. Verzoekende partijen menen dat eerste verzoekende partij gelijk te stellen is met de duizenden arbeiders die hun geboortestreek verlaten hebben om naar Sochi te gaan werken, met de hoop geld te verdienen en van de veronderstelling uitgingen dat de staat toch als een soort garant moest worden aanzien voor de betaling. Verzoekende partijen bemerken dat ook de job van eerste verzoekende partij te maken had met de massale fraude in verband met Sochi, hetgeen duidelijk door eerste verzoekende partij verklaard werd. Eerste verzoekende partij heeft dan ook, net als de arbeiders van Sochi, geen enkel bewijs van het werk dat zij verricht heeft. Alles werd geregeld op woord en eer, conform de Tsjetsjeense mentaliteit. Ten slotte geven verzoekende partijen nog aan dat eerste verzoekende partij evenmin de mogelijkheid had om haar werk ter plaatse te kopiëren. Zij werkte immers onder controle en uitsluitend op de computers van het bedrijf of op de documenten die haar gebracht werden en opgehaald werden. Eerste verzoekende partij mocht geen USB-stick op zak hebben, noch mocht zij eigen materiaal gebruiken. Uit vrees heeft zij ook niet getracht dit verbod te omzeilen.

2.2.5.2. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift lijken aan te geven dat er nooit een contract werd opgesteld en dat alles werd geregeld op woord en eer, conform de Tsjetsjeense mentaliteit, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat er wel degelijk een contract werd opgesteld:

"Werd er een contract opgemaakt?"

Ja. (...) Toen wij het contract hebben afgesloten, het was in tweevoud, zei men dat ik mijn exemplaar van hen later zou krijgen." (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 12). Eerste verzoekende partij zou echter nooit haar kopie van het contract hebben ontvangen. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de Tsjetsjeense gebruiken, volgens dewelke alles wordt geregeld op woord en eer en het niet past om twijfel of wantrouwen te tonen, en eerste verzoekende partij vergelijken met de niet-betaalde arbeiders in Sochi, is de Raad evenwel van mening dat *in casu* kon worden verwacht dat eerste verzoekende partij, die hoog opgeleid is en werkt als boekhouder en als bedrijfsleider van haar eigen boekhoudkantoor, effectief een kopie van dit contract zou hebben opgevraagd vooraleer zij zich engageerde voor de opdracht in Grozny. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij evenmin enig ander begin van bewijs kan voorleggen van haar werk voor deze onderneming. De uitleg in het verzoekschrift dat eerste verzoekende partij geen mogelijkheid had om documenten te kopiëren, dat zij onder controle werkte en uitsluitend op de computers van het bedrijf of op documenten die haar werden gebracht en nadien weer werden opgehaald, dat zij geen USB-stick had en geen eigen materiaal mocht gebruiken, volstaat niet om het ontbreken van enig begin van bewijs inzake haar opdracht van drie maanden in Grozny. Dit geldt des te meer daar eerste verzoekende partij het meeste werk verrichte bij haar broer thuis, waarnaar de nodige documenten en alle uitrusting werden gebracht. Dat verzoekende partijen zelfs geen begin van bewijs hebben van de opdracht van eerste verzoekende partij van drie maanden voor het overheidsbedrijf in Grozny doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.2.6.1. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat de houding van eerste verzoekende partij nadat zij in april 2013 een eerste keer uit Tsjetsjenië zou zijn gevlucht en nadat zij en haar vrouw in Moskou zouden zijn aangevallen en bedreigd niet in overeenstemming is met haar beweerde vrees voor vervolging, daar zij in oktober 2013 zou zijn teruggekeerd naar Grozny, en dat door eerste verzoekende

partij bovendien vage verklaringen werden afgelegd wanneer haar werd gevraagd welke stappen haar broer concreet had ondernomen en welke mensen hij concreet had aangesproken, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij geen uitweg meer zag. Wanneer haar broer haar vertelde dat hij mogelijks haar probleem 'op zijn Tsjetsjeens' zou kunnen oplossen, via zijn contacten, had eerste verzoekende partij dan ook geen andere keuze dan haar broer te vertrouwen. Deze laatste poging van eerste verzoekende partij om in haar land van herkomst te kunnen blijven kan haar geenszins verweten worden. Gelet op de gevoelige aard van het dossier was het voor eerste verzoekende partij bovendien duidelijk dat haar broer zijn contacten niet ging bekendmaken. Daarnaast opperen verzoekende partijen dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de situatie in de Russische Federatie en Tsjetsjenië, waarbij zij verwijzen naar de corruptie, moorden en straffeloosheid in Grozny.

2.2.6.2. Bovenstaande uitleg kan echter niet overtuigen. Verwerende partij merkt desbetreffend immers terecht op dat het niet geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij met zo weinig concrete informatie over de initiatieven die haar broer zou hebben ondernomen en over de mogelijke oplossing voor haar probleem zomaar naar Tsjetsjenië zou zijn teruggekeerd, waarmee zij zich volledig aan de genade van haar vervolgers overgaf en dat eerste verzoekende partij evenmin iets kon zeggen over de concrete initiatieven die haar broer nog zou hebben ondernomen in de periode dat eerste verzoekende partij bij hem verbleef. Gezien de vrees die eerste verzoekende partij beweert te koesteren ten aanzien van haar vervolgers, is het allesbehalve geloofwaardig dat eerste verzoekende partij niet getracht heeft meer concrete informatie te bekomen van haar broer over de stappen die deze reeds had ondernomen om haar problemen op te lossen en over de mogelijke oplossing van haar probleem. Dat eerste verzoekende partij geen uitweg meer zag en derhalve geen andere keuze had dan haar broer te vertrouwen, is geenszins voldoende om te verklaren waarom eerste verzoekende partij niet met haar broer hierover zou hebben gesproken. De opmerking van verzoekende partijen dat het, gelet op de gevoelige aard van het dossier, voor eerste verzoekende partij duidelijk was dat haar broer zijn contacten niet ging bekendmaken, is louter gebaseerd op een veronderstelling en volstaat niet om de onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent de door haar broer ondernomen stappen en de mogelijke oplossing van haar problemen te verklaren. De Raad ziet ten slotte niet in hoe de loutere verwijzing naar de situatie in de Russische Federatie en Tsjetsjenië, en meer bepaald het gegeven dat er sprake is van corruptie, moorden en straffeloosheid in Grozny, van aard zijn voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. De Raad merkt hierbij op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Russische Federatie en in Tsjetsjenië niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij ook ongeloofwaardige verklaringen bleek af te leggen over de problemen die haar broer na haar vertrek uit Tsjetsjenië zou hebben gekend, daar zij niets concreet kon vertellen over de beweerde problemen, dit terwijl zij evenwel nog contact heeft met haar broer in Grozny, wijzen verzoekende partijen erop dat de convocaties formeel geen verband houden met de broer van eerste verzoekende partij daar deze rechtstreeks eerste verzoekende partij viseren. Het feit dat haar broer de convocatie verstuurt naar eerste verzoekende partij kan op zich niet als bewijs dienen van betrokkenheid. Integendeel, de problemen die de broer ondervindt bespreken, kan leiden tot rechtstreekse bewijzen ten laste van de broer, daar waar hij reeds vreest vervolgd te worden. Geen van beide broers wil dat een beluisterd gesprek als begin van bewijs zou kunnen dienen om een onderzoek te staven. Informaties uitwisselen, van die aard, is concreet materiaal voor het opstarten van een onderzoek dat tot een proces kan leiden of buitenrechtelijk proces. Het gedrag van beide broers is voorzichtig en redelijk in de gegeven context en is niet van aard om de geloofwaardigheid van het relaas te ondermijnen.

2.2.7.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie, en *in casu* over de problemen die de broer van eerste verzoekende partij nog zou hebben gekend na het vertrek van eerste verzoekende partij uit Tsjetsjenië en die verbonden zijn aan haar eigen problemen (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 6), terwijl eerste verzoekende partij nochtans zelf aangaf regelmatig contacten te onderhouden met haar broer (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p.4), wijst op een grove desinteresse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het verweer als zou de telefoonlijn mogelijk afgeluisterd worden, doet geen afbreuk aan vooraangaande vaststelling, daar er ook andere communicatiemogelijkheden

voorhanden zijn om dergelijke informatie te verkrijgen. Zo merkt verwerende partij terecht op dat als de broer van eerste verzoekende partij bewijsstukken in verband met haar problemen kan opsturen vanuit Tsjetsjenië, deze duidelijk ook in de mogelijkheid verkeert om eerste verzoekende partij in te lichten over de eventuele problemen die hij zelf zou kennen.

2.2.8.1. Waar verwerende partij vaststelt dat tweede verzoekende partij nauwelijks iets kon vertellen over de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend na het vertrek van tweede verzoekende partij uit de Russische Federatie in augustus 2013, onderstrepen verzoekende partijen dat het werk van eerste verzoekende partij reeds voor spanningen zorgde in hun relatie. Tweede verzoekende partij verweet haar echtgenoot zowel de relatieve onveiligheid die met het werk gepaard ging als het feit dat haar man zich ook vaak liet beetnemen en uiteindelijk voor niets werkte. Om problemen te vermijden had eerste verzoekende partij dan ook de gewoonte genomen niet alles aan haar echtgenote te vertellen of de zaak positiever voor te stellen dan ze was. Eerste verzoekende partij heeft aan haar vrouw dan ook juist genoeg verteld om haar ervan te overtuigen dat het gezin het land diende te verlaten. Dit gedrag is menselijk en kan haar niet verweten worden.

2.2.8.2. De Raad acht het echter onaannemelijk dat eerste verzoekende partij bij haar aankomst in België haar echtgenote niet zou hebben ingelicht omtrent de problemen die zij nog heeft gekend na het vertrek van tweede verzoekende partij uit de Russische Federatie, elementen die behoren tot de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen. De uitleg dat eerste verzoekende partij deze zaken niet zou hebben verteld louter omdat zij verdere spanningen in hun relatie wilde vermijden, is geenszins overtuigend. Bovendien is het tevens onaanvaardbaar dat tweede verzoekende partij, die haar land van herkomst is moeten ontvluchten omwille van de problemen van haar echtgenoot, bij diens aankomst in België niet geïnformeerd heeft naar het verdere verloop van de problemen sinds haar vertrek uit de Russische Federatie. Uit haar verklaringen blijkt immers duidelijk dat tweede verzoekende partij nauwelijks vragen hieromtrent heeft gesteld aan haar echtgenoot:

"Heeft uw man problemen gekend toen hij in oktober terugkeerde naar TSJ?"

Ja. Hij zei dat hij drie keer werd lastiggevalen. Of men is hem komen halen... Ik weet het niet precies.

U zegt dat hij drie keer werd lastig gevallen? Wat betekent dit?

Hij zei dat hij drie keer werd opgeroepen, of hij is drie keer meenemen, of men wilde hem drie keer meenemen. Ik weet het niet. Ik heb hem niet naar details gevraagd. (...)

Met wie kreeg uw man problemen toen hij terugkeerde in oktober?

Ik weet het niet. Ik kan daarover niets vertellen.

Met wie heeft hij problemen: (...)?

Dat heeft hij niet verteld. Ik heb het ook niet gevraagd. (...).

(...)

Is uw man eventueel opgesloten geweest toen hij terugkeerde naar TSJ?

Dat weet ik niet. Ik heb het hem ook niet gevraagd, jammer genoeg. Eigenlijk moest ik hem dat vragen."

(administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 3). De onwetendheid in hoofde van tweede verzoekende partij over de problemen van haar echtgenoot na haar vertrek uit de Russische Federatie, is derhalve duidelijk te wijten aan het feit dat zij er eenvoudigweg niet naar gevraagd heeft, wat wijst op een gedesinteresseerde houding van tweede verzoekende partij ten aanzien van hun problemen, hetgeen allerminst verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.9.1. Omtrent de motivering van verwerende partij over de voorgelegde documenten, menen verzoekende partijen dat zij de geloofwaardigheid van hun relaas wel degelijk hebben aangetoond, waardoor hun bewijsstukken dan ook ten voordele van hen dienen te worden weerhouden. Verder merken zij nog op dat eerste verzoekende partij inderdaad geen verschil maakt tussen een convocatie als 'verdachte' of als 'beschuldigde', omdat zij ten eerste geen jurist is en, ten tweede, zij die convocatie reeds aanziet als een beschuldiging en geen illusies heeft nopens het verdere verloop van de zaak. Gezien de hoedanigheid van de mensen die bij de zaak betrokken zijn en gelet op de enorme omvang van de fraude die eerste verzoekende partij met haar audit heeft kunnen vaststellen, is eerste verzoekende partij ervan overtuigd dat zij in een opgemaakt proces zal meegesleept worden.

2.2.9.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat duidelijk is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst verzoekende partijen er desbetreffend op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij wel degelijk het onderscheid kent tussen opgeroepen worden als 'verdachte' of als 'beschuldigde', daar zij uitdrukkelijk stelt dat zij in de eerste convocatie nog werd opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte, terwijl zij in de door haar tijdens haar gehoor neergelegde convocatie daarentegen zou zijn opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde. Desbetreffend verliep haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 januari 2014 immers als volgt:

"Wanneer werd u dan opgeroepen om te verschijnen?"

Op 14 januari zou ik moeten komen opdagen.

(...)

In welke hoedanigheid wordt u opgeroepen?"

In de hoedanigheid van beschuldigde.

Van wat wordt u beschuldigd?"

Van collaboratie met de rebellen.

Staat dat zo vermeldt op de convocatie?"

Op de convocatie staat dat ik opgeroepen wordt als beschuldigde. Maar gezien hetgeen wat me overkwam, ga ik ervan uit dat het daar over gaat.

(...)

Wanneer werd u voor het eerst geconvoceerd?"

De eerste keer werd ik opgeroepen op 15 oktober 2013.

(...)

Werd u toen reeds opgeroepen als beschuldigde?"

Nee. Toen in de hoedanigheid van verdachte." (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 4-5). De motivering van verwerende partij dat het weinig geloofwaardig is dat eerste verzoekende partij zo slecht op de hoogte is van de inhoud van de convocatie, het enige bewijsstuk dat zij voorlegt van haar beweerde problemen in Tsjetsjenië, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.10.1. Voorts stellen verzoekende partijen dat de terugkeer voor Tsjetsjenen naar zowel Tsjetsjenië als naar de rest van Rusland niet zonder gevaar of obstakels is. Uit NGO bronnen blijkt dat Tsjetsjenen die zich in een ander gebied in Rusland trachten te vestigen belemmerd worden op vlak van logement, het vinden van werk en op vlak van registratie. Ook riskeren ze onder valse voorwendselen te worden opgepakt ter opsluiting. Er zijn daarnaast getuigenissen van personen die bij hun terugkeer naar Tsjetsjenië zelf ook werden opgesloten en mishandeld. Personen die een tijd in het buitenland hebben verbleven zouden worden verdacht en meer gecontroleerd. Dit alles zou blijken uit een internetartikel van Pax Christi.

De Russische organisaties Memorial en Civic Assistance publiceerden in januari 2010 een bondig document over de omstandigheden waarin Tsjetsjenen vandaag leven in de Russische Federatie. Daaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië zelf nog steeds onveilig is met buitensporig geweld en schendingen van mensenrechten. Door de gestegen angst voor vergelding door president Ramzan Kadyrov, die bekend staat voor illegale, gewelddadige praktijken tegen burgers, heeft Memorial het steeds moeilijker om getuigenissen te verzamelen.

Ook is het gevaar voor de mensenrechtenactivisten sterk toegenomen, met als trieste feiten de moorden op Natalja Estemirova en Zarema Sajdoelajeva in de zomer van 2009. Hierdoor kunnen de veldwerkers van Memorial slechts materiaal verzamelen van 30% van Tsjetsjenië. Toch kan Memorial aantonen dat het aantal ontvoeringen en moorden meer dan verdubbeld zijn ten opzichte van 2007 en 2008.

Verder belicht het document de mensonwaardige omstandigheden voor Tsjetsjenen die zijn gevangen genomen en ergens in Rusland hun veroordeling moeten uitzitten. Eenmaal in de gevangenis worden Tsjetsjenen systematisch vernederd, geslagen en dreigen ze zelfs te worden vermoord. Het gaat ook in op het officieel bevel om "elke bandiet of rebel te vernietigen". Dat heeft president Medvedev tijdens een onderhoud met de directeur van de Russische inlichtingendienst FSB op 8 januari 2010 nog eens herhaald. Dit is een carte blanche om onschuldige burgers te vermoorden, want er zal nooit een gerechtelijk onderzoek plaatsvinden.

Belangrijkste conclusie van de organisaties is dat inwoners van Tsjetsjenië geen veiligheid kennen in de Russische Federatie en dat het daardoor onaanvaardbaar is dat asielzoekers uit Tsjetsjenië zouden worden terug gestuurd naar Rusland, omdat dit in strijd is met de Conventie van Genève van 1951 en het protocol van 1967 over de vluchtelingenstatus.

2.2.10.2. De Raad onderstreept opnieuw dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad herhaalt dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Russische Federatie en in Tsjetsjenië – hetgeen verzoekende partijen doen in hun verweer omtrent het

gevaar op een arrestatie onder valse voorwendselen, het gevaar voor mensenrechtenactivisten en de mensonwaardige omstandigheden voor Tsjetsjeense gevangenen in de Russische Federatie – niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in haar land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen nagelaten hebben het internetartikel van Pax Christi waarop hun verweer is gebaseerd dat uit NGO bronnen blijkt dat Tsjetsjenen die zich in een ander gebied in Rusland trachten te vestigen belemmerd worden op vlak van logement, het vinden van werk en op vlak van registratie, dat Tsjetsjenen riskeren onder valse voorwendselen te worden opgepakt ter opsluiting, dat er getuigenissen zijn van personen die bij hun terugkeer naar Tsjetsjenië zelf ook werden opgesloten en mishandeld en dat personen die in het buitenland hebben verbleven zouden worden verdacht en meer gecontroleerd, als bijlage bij hun verzoekschrift toe te voegen, en in hun verzoekschrift uitsluitend verwijzen naar desbetreffend internetartikel, waardoor voormeld verweer louter blote beweringen betreffen die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd.

Wat overigens de opmerking van verzoekende partijen betreft dat Tsjetsjenen die zich in een ander gebied in Rusland trachten te vestigen belemmerd worden op vlak van logement, het vinden van werk en op vlak van registratie, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat dit *in casu* geenszins het geval was. Door eerste verzoekende partij werd verklaard dat zij reeds sinds 1997 in Moskou verbleef, waar zij studeerde aan de universiteit en waar zij vervolgens werkte als medevenoot in een boekhoudkantoor (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 06/01/2014, p. 7-8). Door tweede verzoekende partij, die sinds haar huwelijk in 2002 bij eerste verzoekende partij in Moskou verbleef, werd bovendien aangegeven dat zij officieel waren geregistreerd in Moskou (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 03/12/2013, p. 4-5). Verzoekende partijen maken derhalve niet aannemelijk dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Moskou. De verwijzingen van verzoekende partijen naar de problemen van veiligheid in Tsjetsjenië, naar de nog steeds plaatsvindende mensenrechtenschendingen en naar de gevaren bij terugkeer naar Tsjetsjenië, zijn in deze dan ook irrelevant.

Waar verzoekende partijen ter ondersteuning van de beweerde situatie in hun land van herkomst in hun verzoekschrift een Franstalig rapport van Memorial en Civic Assistance citeren dat terug te vinden is op het internet, wijst de Raad erop dat hij, met toepassing van artikel 39/18, derde lid *juncto* artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet, geen rekening houdt met de in het verzoekschrift niet in de taal van de rechtspleging geciteerde teksten die niet vergezeld zijn van een vertaling (*vgl.* RvS 8 januari 2009, nr. 3756 (c)). Zoals blijkt uit de door eerste verzoekende partij op 4 december 2013 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 13) en de door tweede verzoekende partij op 18 september 2013 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 14) verzochten verzoekende partijen tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag de bijstand van een tolk Russisch en bepaalde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het Nederlands als proceduretaal.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Moskou waarvan zij afkomstig zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers van verzoekende partijen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier eerste verzoekende partij, stukken 14 en 15; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 15) en dat eerste verzoekende partij, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 6 januari 2014, en tweede verzoekende partij, tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 3 december 2013 en 6 januari 2014, de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT